

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XII. Iac. Sadoletvs Episc. Carpent. Bonifacio Amerbachio Basiliensi S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

menendi & nihil faciendi sunt: non enim digni sunt, quorum vel habeatur mentio. Ego sicut & amor erga me tuus, meusque vicissim erga te, & mea natura, & imprimis officium amicitiae postulat, semper futurus sum, & tuarum clarissimarum virtutum finitor, & dignitatis ac nominis praecipuus amator. Vale. XII. Cal. Decembris, M. CCCC. XXVIII. Carpent.

XII.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT. BO-
nifacio Amerbachio Basiliensi S. P. D.

Egi tuas literas, plenas benevolentiae, & officij: in quibus quod me tua mea erga te tantoperè commemoras, facis tu quidem abundantia amoris: nam ego eiusmodi officia, quae similibus tui vitiis probis doctisque; tribuantur, magis honestare eos qui tribuunt, quam eos quibus deferuntur, semper arbitratus sum. Quamobrem si quid egit tua causa, non tam mihi te gratias, quam me occasione agere oportet. Atque vrinam, qua in te voluntate sum, tantum mihi dedisset fortuna facultatis, ut magna aliqua in te mecum animum melius perspicere potuissis: non te sefellisset opinio tua, si quam de natura & moribus meis susceptam habes. Etenim cum sum virtutis atque doctrinae plane studiosissimus, teque utraque earum plurimum valere perspexissem: iam ex eo tempore, quo te primum Avenione cognovi, amavi te perpetuo postea, nihilque non tua causa mihi faciendum esse duxi: neque me mecum susceptam in te benevolentiam unquam poenituit. Nunc vero, cum te ostendas tam memorem, tamque gratum, humanissimisque verbis omne tuum studium mihi deteras, etiam amantissimam absentem studiosissimam complector. Quid enim faceres, si aliquo magno beneficio à me esses ornatus, cum pro tam prava re, cum magno te mihi debere gratiam praeter te feras, omnino omnibus habeo causas diligendi tui. Quapropter velim hoc tibi petis addeas, paucos te habere, de quibus tibi aequè, ac de me polliceri possis. Sed haec factis libentius praestabo, quam verbis. Irreuerenti libram accepi, quod sanè mihi iucundum munus fuit: gaudesque ea quae diu abscondita fuerunt, nostra aetate potissimum haec esse reddita. Ego assiduus in literis sum: cudo etiam nescio quid: quod si confectero ex sententia, erit aliquid, credo, ad verae praecis studia profectum. Sed incredibile in me est tarditas: in quo ego solco Erasimum nostrum maxime admirari, eiusque ingenij vim, & orationis suscipere copiam. Cui tu plurimam salutem dic, tamen eius quoque literis ipse rescribo. Vale mihi Amerbachii, & nos dilige, omnesque istis viros, doctos, qui rectè

B 7 picq;

picque sentiunt, meis verbis saluta. Carpentoracii, XI. Calend.
Decembr. M. D. XXVII.

XIII.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARP. N. SE-
natus Tholosani Praefidi S. P. D.

Cum venissem Carpentoracte ad V. Nonas Maias, mea Ec-
clesiae deferendi, & Deo in ea operae officiiq; impendendi
causa, rebus Romanis aliquando penitus relictiis, quod quidem
meum consilium, Dei eiusdem erga me benignitas, & securi eni-
tus postea, comprobauerunt: quæ huius statim ex his quos scire pu-
tabam, quibus in locis esses, cupiens scribere ad te, & funda-
menta nostrae benevolentiae iam pridem auspiciato iacta (si qui-
dem optimum auspiciam virtus est) literis confirmare. Cum au-
tem mihi de te nihil certi responderetur, propterea quod negoti-
is publicis à Rege assidue adhibitus, itinere crebris dilata-
herere, neq; diu diu ferè vno in loco consisteres: & ob eam cau-
sam, & quod deinde tristibus nunciis ex Italia multis allatis, &
privata mea incommoda, & multò magis publicae calamitates a-
nimium meum non leuiter perturbauerant, usq; in hunc diem à
scribendo sui retardatus. Nunc verò, depulsis nubibus illis metuo-
ris ac molestiae, quas mihi in animo tan eorum malorum cogitatio
congregarat, cum (quod solet esse non difficillimum iis, qui in
summo Deo spes suas posterunt) spiritus humanis casibus ad se-
renitatem animi, & ad constantiam me reuertissem, statui has ad te
dare literas: quas ubicunq; esses, tamen speravi ad te aliquando
perlatum iri, per quas & officio satisfacere (sum enim tibi pro-
tus multis erga me meritis iam pridem valde obstrictus) & reno-
natem in te, quoad fieri posset, memoriam ac benevolentiam mei
nominis. Ego iam ab eo tempore, quo primum ad senatum Tho-
losanum (cui tu maxima cum dignitate praes) causa Ecclesiae meae
fuit delata, cognoui meorum procuratorum, hominum proba-
tissimorum, testimonio, qui vir esses, qua integritate, qua pruden-
tia, quanta autoritate praeditus: intellexi quoq; tum illud, te ita
esse studiosi optimarum & artium & literarum deditum, ut in eo
genere laudis & scientiae excelleres. Quod quidem ego maximum
in homine, si cum virtute innocentiaq; iungatur, statuo ornamen-
tum esse. Non enim si rarum est, idcirco desinit esse praclarum.
Quia ad splendorem & nobilitatem huius doctrine, qua ex-
polar humanitas, quaeq; vna praecipue animos hominum ad veram
dignitatem honestatemq; instigat, addit quaedam admiratione
etiam raritas. Magnum est enim & profus admirabile, ita quæri
à quopiam in hoc tempore sapientiam, ut ea non ad qua sum vl-
lora